

Lemmingens død ... ugebrev nr. 6, 12. juli 1999

Der er meget grønnere på den anden side af elven, synes en flok moskusokser at mene. De befinder sig på vestsiden af Zackenbergelven, og er jævnlige nede på bredden for at kigge længselsfuldt over på den anden side, men vandstanden og strømmen i elven har indtil videre været for afskrækkende. En flok forskere fra østsiden synes også, at der er meget grønnere på den anden side, og de lader til gengæld hverken strømforholdene eller chancen for en vandgang afskrække sig fra at forcere elven i en lille gummibåd. Absolut ikke nogen fornøjelsestur, men over skal man jo.

Vejret i den forløbne uge har vist alt hvad Nordøstgrønland kan byde på i denne årstid. Fra bagende sol til regn og tåge, fra vindstille til storm. Det eneste vi nu mangler er en snebyge. Isen på fjorden er endnu ikke gået, men buddene på, hvornår det sker, går fra d.16.7. til 30.7. Sådan som det ser ud i dag, skulle lidt mere sol og en ordentlig gang blæst kunne få det til at ske allerede i næste uge. Så måske er der heller ikke denne gang nogen, der vinder whiskyvæddemålet.

Den nye generator er kommet i gang efter en ihærdig indsats fra logistikernes side. I indkøringsperioden er det nødvendigt, at den kører med maksimal belastning. Det betyder at vi i stedet for som før at skulle spare på strømmen, nu er nødt til at lade alt lys brænde og have så mange elektriske maskiner som muligt i gang.

Ellers går sommeren sin gang i naturen. Der ligger stadig en del sne, men skiene er nu stillet væk, og man kan klare sig med vandrestøvler eller gummistøvler. Kærulden er ved at springe ud og der er masser af blomster overalt, fjeldvalmuer, grønlandsk fjeldsimmer, arktisk alperose, kantlyng, storblomstret gederams og ikke mindst polarjakobsstige, som på Grønland kun findes her i nordøst mellem 73 grader 42, og 74 grader 50, (ifølge Grønlands flora).

Bramgæssene har fået gæslinger og holder til ude i deltaet. I lørdags blev det første kuld præstekraveunger set i en rede ved elven - 3 unger og en på vej ud af ægget.

Derimod var det en sørgelig historie med stationens eneste husdyr - lemmingen Aucella. Hun så ud til at trives og at en familieførøgelse var nært forestående. Pludselig en dag lå hun død og obduktionen viste at det ikke var unger der fyldte bugen ud, men bænelormelarver. Endnu er en afløser ikke fundet. Andre lemminger indfanges i fælder og udstyres med halsbånd og små radiosendere, så deres færden kan registreres. Ikke alle er lige begejstrede for dette arrangement, og for enkelte lykkes det at smyge sig ud af halsbåndet igen. Registreringen har vist, at hunnerne er ret stationære, de bevæger sig ikke langt væk fra hjemmets trygge rede. Hannerne derimod, strejfer mere rundt i landskabet, formentlig på jagt efter hunner. Dermed udsætter de sig også for større risici for at blive ædt. Meget passende er en af hannerne blevet døbt Kilroy.

Og så viste sæsonens første isbjørn sig i lørdags. Den blev antruffet af to Zackenbergere ude for foden af Oksebakkerne - heldigvis på sikker afstand. Da nyheden bredte sig på stationen stod alle indbyggerne i løbet af kort tid oppe på taget af hytte 5 for at følge bamsen i kikkert. Den tog sig en middagslur i en snedrive, og havde det åbenbart vældig rart derude. Den blev i hvert fald liggende i mindst 7 timer. Næste morgen var den væk, og så var spørgsmålet, hvor den var gået hen. Lysten til at bevæge sig alene langt uden for stationen var ikke stor.

Bjørnebanden blev sendt af sted og kunne lidt op ad formiddagen rapportere, at bjørnen var på vej ud over fjordisen i retning af Daneborg.

/Vibeke Sloth Jakobsen